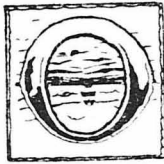

ΑΓΓΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΑΡΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΧΙ: Δέν θά σ' αφήσω ποτέ! φώναζε ή Πρίσκα. Είσαι τρελλός! Δέν θά σ' αφήσω ποτέ!... —'Ε, λοιπόν, έλα! της απάντησε ό 'Ιβάν. Μά θά μ' αφήσεις νά μιλήσω και δέν θά ξαφνιασθής γιά τίποτα. Τό κυριώτερο είνε νά πάρουμε τό παιδί! Δέν είν' έτσι; —Ναι! Ναι! Πές δτι θέλεις, φτάνει νά μς δώσουν τό παιδί άμέσως.

Ό 'Ιβάν έσπρωξε τήν καγκελόπορτα της βίλλας κ' άφου έξανα μερικά βήματα, βρέθηκεν στόν άντιθάλαμο, τού οποίου ή πόρτα ήταν άνοιχτή.

Είδαν εκεί έναν άνδρα, τόν οποίο ή Πρίσκα είχε ιδεί στην Πετρούπολη, μά δέν μπορούσε νά θυμηθί κ' ή ίδια σέ ποιά περιπτώσι.

Ό 'Ιβάν κ' αυτός ό άνδρας άντάλλαξαν μερικά φράσεις ρωσικά, από τις οποίες έβγαινε τό συμπέρασμα, ότι ό πρίγκιψ στρατηγός Ροστοπόφ περιμενε τόν 'Ιβάν!

— Βλέπετε; είπε τότε ό μέγας δούξ στην Πρίσκα. Βλέπετε πώς είχα δίκιο σ' αυτό πού σού έλεγα; — Πήγαινε! Πήγαινε! τού απάντησε ένεινη. Θά ιδούμε τί θά γίνει!

Και έφριξε ένα βλέμμα τρομερό στό χέρι τού 'Ιβάν, τό οποίο είχε γλιστρήσει στην τσέπη τού σακακιού του, εκεί πού βρισκότανε τό πιστόλι του.

— Ναι! τού ξανάτε. Όλοι εδώ φαίνονται σάν δολοφόνοι!

Τού μιλούσε έτσι και δέν είχε ιδεί ακόμα παρά έναν μονάχα άνδρα.

Άκολουθώντας τόν άνδρα πού αυτό, διεσχισαν ένα δωμάτιο, δύο βρισκόντουσαν τέσσερες Ρώσσοι, οι οποίοι σάπασαν άμέσως μόλις είδαν τούς νεοφερμένους.

Είχαν φυσιογνωμίες αδυστήρες και θλιμμένες.

Υποκλίθηκαν βαθειά μπροστά στόν 'Ιβάν, ό οποίος ήταν τώρα γι' αυτούς περισσότερο από κάθε άλλη φορά ό μέγας δούξ, ίσως ακόμα και ό αυτοκράτορ Τσάρος, πού θά έσωζε τή Ρωσία άπ' τήν άναρχία. Τολλάχιστον τό έλιξαν αυτό μ' άλλη τους τήν καρδιά, άφοσιωμένοι καθώς ήταν μέχρι θανάτου στη δυναστεία τών Ρωμάνωφ.

— Είδασθηθείτε νά με περιμένετε μά στιγμή εδώ, τούς παρακάλεσε ένεινος πού τούς είχε άδηγησει ως εκεί.

Και έξαφανίστηκε σ' ένα γειτονικό δωμάτιο, τού οποίου έβλεπε πίσω του τήν πόρτα.

Η Πρίσκα κίταζε σιωπηλή τούς άνθρώπους πού τήν περιστοιχίζαν. Μά τό βλέμμα της έξέφραζε τόσο τρομερά πράγματα κ' ένα μίσος τόσο σκληρό, ώστε οι άλλοι, οι οποίοι στην άρχή τήν κίταζαν περίεργα, γύρισαν άλλον τά μάτια τους στενοχωρημένοι.

Τούς προσέφεραν δύο πολυθρόνες, μά αυτοί έξακολούθησαν νά στέκοντα όρθιοι. Ό 'Ιβάν μάάλιστα έσπρωγε πάντα μέ τό χέρι του τό πιστόλι του.

Η πόρτα άνοιξε σχεδόν άμέσως κ' ό Ρώσσος παρουσιάστηκε πάλι.

— Ό πρίγκιψ στρατηγός Ροστοπόφ, είπε στόν 'Ιβάν, περιμένει τήν ύψηλότητά σας. Παρακαλεί τήν κυρία νά περιμένη εδώ μερικά στιγμές.

Η Πρίσκα θέλησε νά διαμαρτυρηθί, μά ό 'Ιβάν τής είπε, κιντώντάς τήν μέσα στά μάτια:

— Σου όρκίζομαι, πώς θά βρισκωμαι σέ δύο λεπτά εδώ μαζί μέ τό παιδί! Γι' αυτό τό λόγο, ό στρατηγός πρέπει νά ιδή μονάχα έμένα και ν' άκούσθι μονάχα έμένα!

Η Πρίσκα αυτή τή φορά τόν

κατάλαβε και δέν έπέμεινε περισσότερο.

— Πήγαινε! τού είπε δυνατά. Σέ περιμένο!

Τότε ή Πρίσκα είδε σέ μία γωνία της αίθουσας, στην όποία βρισκόταν, πς άγιες εικόνες τις οποίες κάθε καλός παλιός Ρώσσος παίνει πάντα μαζί του, πού πάντων δταν παραμένα σκληρός μάς στήνης παραδόσεως, όπως ό στρατηγός Ροστοπόφ.

Άμέσως, χωρίς νά ενδιαφερωθί καθόλου γιά τ' άλλα πρόσωπα πού τήν έβλεπαν, γονάτισε μπροστά στην εικόνα της Παναγίας και μία θερμή προσέγγι άνέβηκε από τά χείλη της.

— Θμμήσου, Παρθένα Μαρία! έλεγε. Θμμήσου, δτι από σένα ζήτησα αυτό τό παιδί πού μου άρπαξαν τώρα κ' δτι σού μου τό έδωσες!

» Θμμήσου, Παρθένα Μαρία! Ήταν μά άνοσιέτικη μέρα στό Αικατερινώφ, ημέρα της γιορτής σου. Ό λαός έννοιωσε γι' αυτό βαθειά χαρά στις άντιές τού κάλυου της Φινλανδίας. Δέν μπορείς νά τό έχης ξεχάσει αυτό.

» Ένα πλήθος από χωριάτες και χωριάτισσες άκολουθούσαν στό δρόμο τούς ιερείς σου κ' αυτούς πού κρατούσαν τό λάβαρό σου. Άχτινοβουδισσες πάνω από τά μωπάκια όλων κ' ή καρδιάς ενός λαού δολοκλήρου τραγουδούσαν τά δόξα σου, ό Μαρία.

»Κι' έγώ σέ είδα νά περνάς και θρισκόμουν στό πλειού του άγαπημένου μου. Κι' είδα ακόμα νά περνά ήνας μακρός θμιλος παιδιών πού στριμωνόντουσαν γύρω άπ' τό λάβαρό σου! Ήσαν σχεδόν γυνιά και ώραία σάν μικροί άδελφοί τού 'Ιησού σου! κ' όλος ό λαός έτρεχε και στριμωνόταν, τραγουδώντας στό δρόμο γύρω από σένα! Τότε, όπως και σήμερα, ριχτήκα γονατιστή μπροστά στην άγια σου εικόνα και σέ ικέτευσα νά μ' ευλόγησής και νά χαρίσής και σέ μένα ένα ώραίο μικρό παιδάκι, σάν αυτά πού έτρεχαν γύρω μου.

» Και σέ παρακάλεσα γι' αυτό τόσο φλογερά, μέ μά τέτοια δύναι μου τής ψυχής μου, ό Μαρία, ώστε όταν σερμάθικα κ' ή λιτανεία σου είχε χαθεί πικά μακριά στό δρόμο, ήξερα ότι ή ευχή μου είχε εισακουσθεί!

» Κι' αυτό τό παιδί μου τό χάρισες! Είνε δικό σου! Δέν έχει δικαίωμα κανείς νά τ' άγγίξη! Μου τό πήραν! Πρέπει νά μου τ' όδώσής πάλι σέ μ'.

Μόλις ή Πρίσκα τελείωσε τήν προσειχή της, έννοιωσε ένα χέρι ν' άνοιπιτάη σόν ώμο της.

Ήταν ό 'Ιβάν.

»Εννεια μισοσηκωμένη κινιόζοντας τόν 'Ιβάν και περιμένοντας από τά λόγια πού θά της έλεγε τή ζωή ή τόν θάνατο.

Τότε ένεινος τής είπε:

— Τελείωσε! Τό παιδί βρισκεται εδώ! Θά τό πάρουμε!

Τότε ή Πρίσκα, μεθυσμένη από χαρά, άγάλλασε και φίλησε τήν εικόνα της Παναγίας, ή όποια, μά ακόμα φορά, είχε εισακούσει τήν ευχή της.

Ό 'Ιβάν κ' ή Πρίσκα βγήκαν μαζί στόν άντιθάλαμο.

Μιά γρηά παραμένα τούς περιμενε εκεί, κρατώντας στά χέρια της τόν μικρό Ζάν, ό οποίος έκλαιγε. Μά μόλις βρέθηκε στην άγκαλιά της Πρίσκας, έπαψε άμέσως νά κλάη.

Βγήκαν έξω και πηρίκαν μέσα στό αυτοκίνητο. Η Πρίσκα ώλόλυξε σάν τρελλή, σφίγγοντας τό παιδί της στό στήθος της.

Δέν άκουσε καν τί έλεγε ό 'Ιβάν στό σοφέρ. Κι' όμως ό 'Ιβάν είχε μία μακριά συνομιλία μ' αυτό τόν άνδρα, ενώ τό αυτοκίνητο έτρεχε πρós τό Σορρόντο.

III

Η ΦΥΓΗ

Η Πρίσκα άρχισε νά συναισθάνεται τήν πραγματικότητα, μόναζε δταν τό αυτοκίνητο σταμάτησε

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Έργον τού Ριχ. ντε Βιλλονάς)

μπροστά στη βίλλα και ο Ίβάν της είπε :

— Έτοιμασε γρήγορα τις αποσκευές μας. Φεύγουμε!...

Σε δέκα λεπτά, η αποσκευές ήταν έτοιμες κι' ο Ίβάν κι' η Πρίσκα μαζί με το παιδί τους εγκατέλειπαν αυτά τα θεία μέρη, όπου είχαν περάσει τόσους μήνες εδύχιας κι' απ' όπου έφρουγαν, όπως είχαν αναγκαστεί άλλοτε να φύγουν απ' το Νησί της Εδύχιας της λίμνης Σάιμα.

— Δεν θα σταθούμε λοιπόν ποτέ ; ρώτησε η Πρίσκα αναστενάζοντας. Πότε λοιπόν η εδύχια μας θα πάψει να είναι καταραμένη απ' τους ανθρώπους ;

Μά ντρέθηκε άμέσως για τον άπιστευτικό της. Ζήτησε συγγνώμη από το βάθος της καρδιάς της από 'Εκείνην που τόσο την είχε προστατεύσει από όλους άξιοις σιγμών.

— Πού πάμε ; ρώτησε σε λίγο τον Ίβάν.

— Το αυτοκίνητο θα μας οδηγήσει στη Ρώμη. Εκεί, θα βγάλουμε εισιτήρια για τη Γαλιλία, γιατί να τους χάσουμε να χάσουν τα έγχρημας, θα σταθούμε στη Γένοβα. Στη Γένοβα θα βγάλουμε εισιτήρια για την 'Αργεντινά, μα θα σταθούμε στο Γιβραλτάρ. Στο Γιβραλτάρ θα πάρουμε ένα βατσίρι που θα μας πάει στην 'Αγγλία.

— Θαμιάσια ! Ύψιχα ! του άπάντησε η Πρίσκα. Στο Λονδίνο θα βρισκόμαστε εν άσφαλεια. Κανείς δεν θα ρθή να μας ζητήσει εκεί και μπορούμε εύκολα να ζήσουμε άγνωστοί μέσα στο άπειρο του Λονδίνο ! 'Αγαπημένε μου ! 'Αγαπημένε μου ! 'Α να γ ν α σ τ η κ ε ς ν ά τ ο υ ς έ π ο σ χ ε θ ή ς τ ά τ ά ν τ α, δ έ ν ε ι ν' έ τ σ ι ; Τό κατάλαβα πως δεν θα διάσχεζες να τους ύποσχεθής τα πάντα, ήταν μού ζήτησες να σ' αφήσω να μπης μόνος μέσα στο δωμάτιο που δε περιμενε ο στρατηγός Ροστοπόφ.

— Ναι, του ύποσχεθηρα τα πάντα. Είχε μαζί του μια εικόνα της Παναγίας του Κάζαν. Μ' έβαλε λοιπόν να όριστώ στην άγια εικόνα, ότι θα δεχτώ το θρόνο της Ρωσίας, ότι δεν θα τους άποφύγω πια κι' ότι θα μείνω στην διάδοσή τους. Ένας άνθρωπος σάν το Ροστοπόφ, δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστή, ότι ένας Ρωμανός σαν κι' έμένα, θα διεγχεόταν έπισηός στην Παναγία του Κάζαν. 'Ομοιωτικά λοιπόν !

— Κι' έκαμες πολύ καλά που όφραστηρες, αγαπημένε μου ! Αυτό δεν έχει χαμιά σημασία, σε βεβαιώνω ! Η Παναγία του Κάζαν εινε μα Παναγία δική τους, στο όνομα της όποιας διαφράτουν όλα τα έγκλήματα. Δεν έχεις εού χαμιά σχέση με την Παναγία του Κάζαν ! Εινε η Παναγία των παλαιών βογούρων κι' εού είσαι ένας άνθρωπος καινούργιος ! 'Εγώ έχω μα ά... Παναγία που εινε πιο δυνατή απ' την Παναγία του Κάζαν ! Εινε η Παναγία του Αικατερινώφ ! Αύτη άνοκει πάντα τις προσευχές μου. Κάθε φορά που την κάλεσα, ήλθε ! Αύτη μās χάρισε τον μικρό Ζάν κι' αύτη μās τον ξανάδωσε πρό όλίγου ! Αύτη θα μās προστατεύει από την Παναγία του Κάζαν. Είμαι μάλλον βεβαία, ότι δεν θα μās εγκαταλείψει καθόλου σε όλο το ταξίδι μας.

Και φίλησε τον Ίβάν.

Την άλλη μέρα το βράδυ έπαιρναν το τραίνο για τη Ρώμη. Τη μεθεπομένη, έπαιρναν το τραίνο για τη Γένοβα.

— Αν όμως η Παναγία του Αικατερινώφ δεν τους εγκατέλειπε, ύπηρεζε, όπως φαινόταν, και κάποιο άλλο πρόσωπο που τους παρακολουθούσε επίσης. Αυτό το πρόσκειν από τη δεύτερη μέρα του ταξιδιού τους στη θάλασσα.

Στ' αλήθεια, δεν μπορούσαν να εινε βέβαιοι γι' αυτό. Μα έβλεπαν πάντα κοντά τους, στο ίδιο βατόρι, έναν τύπο Τατάρου, που τον είχαν προσέξει και στο τραίνο κι' αυτό τους άνησυχούσε πολύ.

Ήταν ένας άνθρωπος με μάτια λοξά, με μύλα προεξέχοντα, ψηλός, δυνατός, με τετράγωνους ώμους, ένας απ' τους ανθρώπους εκείνους που συναντούσε κανείς συχνά, έν καμψό είληνης, στα μεγάλα ξενοδοχεία της Ρωσίας ως μαίτρ-ντ' ότέλ. Ύπηρετες άφοκωμένοι, σκλάβοι του καθήκοντος, ίκανοί για τις πιο σκληρές εργασίες και για τις πιο λεπτεπίλετες άποστολές, έξορνας να κρατήσουν

ένα μυστικό, οι τύποι αυτοί άφθονούσαν στην τσαρική Ρωσία.

Όταν το γαλήνιο βλέμμα του Τατάρου συναντούσε το βλέμμα του Ίβάν ή της Πρίσκας, γυρίζε άμέσως άλλο. Συγχρόνως κι' ο ίδιος άπομακρωνόταν άργά, με δήμα δαρά.

Στην κατάστασι που βρισκόντουσαν ο Ίβάν κι' η Πρίσκα, αυτό τους έκανε μεγάλη έντύπωση.

Ήτανε τάχα κανένας άνθρωπος του Ροστοπόφ ; Πολύ πιθανόν ! 'Ο γέρο στρατηγός θα είχε λάθει χωρίς άλλο τα μέτρα του, παρ' όλη του την έμπιστοσύνη που έδειχνε προς τον όρκο του Ίβάν στην Παναγία του Κάζαν.

Ο Ίβάν κι' η Πρίσκα έννοιασαν μια ξεχωριστή εδύχια, όταν άποβάστηκαν τη νύχτα στο Γιβραλτάρ, χωρίς να ίδούν καθόλου τον Τατάρο.

Κατέλυσαν σ' ένα ξενοδοχείο της κεντρικής όδου, η όποια διέσχιζε την πόλι απ' άκρη σ' άκρη. Όλος ο κόσμος περνούσε από εκεί κάτω απ' τα παράθυρά τους.

Πέρασαν όλη την ημέρα τους πίσω απ' τις κουρτίνες κτυπίζοντας μ' άγωνία μήπως δούν πωθενά τον άνθρωπο που τους παρακολουθούσε.

Κατά την ώρα του δείπνου, είχαν άρχισει να χαίρονται γιατί δεν είδαν τίποτε ύποπτο, όταν έξαφνα πέρασε η περιώλος που σάλπιζε την άποχώρησι, έχοντας έν κεφαλή, σύμφωνα μ' ένα παλιό άγγλικό έθιμο, μια έλαφινα ώμορφοστολισμένη.

Τό ώμορφο ζώο ήταν τόσο χαριτωμένο και τόσο περιήσανο γιατί προχωρούσε με την μουσική, ώστε ο Ίβάν μασούσε το παρόνυμό για να τό θυμάσει ο μικρός Ζάν.

Μά η Πρίσκα τό έβλεπε σχεδόν άμέσως, βλέποντας έξαφνα τον Τατάρο έξω στο δρόμο.

— Θεέ μου ! φώναξε, τον άναγνωρίζω τώρα ! Εινε ο παλιός έπιστάτης των Κιρκώφ !... Θυμάμαι μάλλον ότι η κόμησα Νεοσπόφ, όσας πηγαίναμε στους Κιρκώφ, έλεγε πάντοτε ότι αυτός ο άνθρωπος τη φρόδιζε κι' ότι είχε χροιά δολοφόνου !... Τόν έβλεπα πάντοτε με τη λιβρέα του, του έπιστάτου με τα γαλιόνια του και με τό χρυσάριο του και γι' αυτό δεν τον άναγνώρισα άμέσως.

Ο Ίβάν προσεπάθησε να την καθησυχάσει, μα τό επιχείρημα της άωνίας συνιτώσεως δεν χρησίμευε πια σε τίποτε.

Τότε ο Ίβάν της ειπε :

— Άκουσε !... 'Αν συμβαίνει αυτό, δεν πρέπει ν' άτελειώμαστε ! Έξορνε τώρα με ποόν έχομε να κάνουμε ! ή θα συνεννοηθούμε μαζί του ή σου όρκίζομαι ότι δε θα μās παρακολουθήση ποτέ πια !...

Ο Ίβάν ήταν τόσον άποφασιστικός καθώς έλεγε τα λόγια αυτά και τό μετωπό του έδειχνε τόση όριστική θέλησι να ξευτεροδύειν μα για πάντα, ώστε η Πρίσκα του ειπε :

— Τίποτε δεν μās βιάζει να φτάσουμε στο Λονδίνο ! Τό σπουδαίο εινε να φτάσουμε μόνοι !... 'Ας άφήσουμε πια τό βατόρι και τα τραίνα στα όποια ένας άνθρωπος δεν μπορεί να κρυφτή κι' άς πάμε ήσυχά για μια δυό όδομάδες ν' κλειστούμε σε μια γωνιά της 'Ισπανίας... Θα ίδούμε τότε

τι θα κάνει ο Τατάρος, άμα θα χάση τα ίχνη μας.

— Έχεις δίκιο ! άπάντησε ο Ίβάν. 'Ας φροντίσει λοιπόν να χάση τα ίχνη μας ! Αυτό εινε το τελευταίο καλό που του έρχομαι !...

Άφου έλαβαν ένα σωρό παιδαίστικες προφυλάξεις, έπειτα από μια ώρα έπαιρναν το βατοράκι που έκτελούσε την άκτοπλοία και που τους άποτίβασε στην 'Αλγερσία.

Η 'Αλγερσία με τους έφορους δρόμους της και τό έθιμα άκρογιάλια της, η 'Αλγερσία όπου η παρουσία ενός ζένου δεν μπορούσε να μείνη άταρατήρητη, ήταν ό,τι χειρόζοταν στον Ίβάν. 'Εκει ο Τατάρος δεν μπορούσε να κρυφτή !... 'Αν τους είχε παρακολουθήσει, θα τό μάθαινε άμέσως και θα κανόνιζε τους λογαριασμούς του μαζί του.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο Ίβάν κοιμόταν ακόμα, όταν η Πρίσκα σημάθηκε.

Τό πρώτο λοιπόν πρόσωπο που είδε, απ' τό παράθυρό της ήταν ο Τατάρος, ο όποιος διέσχιζε τη στιγμή εκείνη την αύλη του ξενοδοχείου.

(Άκολουθεί)

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΣΧΑ

(Εικόν ζένου περιήγητου)